

Daniela Kolářová: Okolí Jiřáku se proměňuje k lepšímu

30.11.2021

Legendární herečka si s námi povídala nejen o oblíbených místech, ale také o filmu. Letos ji uvidíme ve štědrovečerní pohádce a příští rok v komedii Betlémské světlo.

Jaký byl váš rok 2021?

Samozřejmě se na něm podepsala ta nešťastná pandemie, odstávka divadel a vlastně celé kultury. Ale dostala jsem nabídku od TV Prima na roli major Hartmanové v televizním seriálu Sestřičky Modrý kód. Je to bývalá kriminalistka, rázná žena s vojenskými způsoby. Po skončení seriálu jsem hned vstoupila do natáčení filmu Jana Svěráka Betlémské světlo a následně do realizace vánoční pohádky Jak si nevzít princeznu. Práce jsem měla dost, což bylo fajn. Nekoukala jsem doma do zdi.

Na podzim jste navíc oslavila půlkulaté narozeniny. Jak jste je prožila?

Byli jsme s rodinou na večeři v restauraci na Kampě, kde byl nádherný výhled na Vltavu, Karlův most a lodičky. To bylo hezké. Narozeniny považuji spíš za intimní rodinnou záležitost.

Máte za sebou dlouhou hereckou kariéru. Počítáte si, kolik jste v životě hrála rolí?

Jsou kolegové nebo kolegyně, kteří si o tom vedou záznamy. Já ne. Nebyl čas. Byli tu dva malí kluci a chtěla jsem se jim věnovat. A zvládat oboje bylo dost náročné. Jenom jsem si tajně přála co nejdříve přeskočit z kategorie naivek k charakterním postavám.

Vy jste nechtěla hrát princeznu?

Ani ne. Ale jako mladá holka jsem měla dvě vysněné role: Markétku ve Faustovi a Lízu v Obchodníkovi s deštěm. No a ani jedna mě nepotkala. Zato mě čekaly jiné hry a postavy, které jsem do té doby neznala a které byly zajímavé.

Dnes už asi hraje jen to, co chcete...

Po tom jsem toužila vždycky, i když za totality to bylo horší.

Musela jste tehdy brát role, které se vám nelíbily?

V pevném angažmá v divadle nemáte na výběr. Dostanete roli a jdete zkoušet. A někdy jsou to kvalitní hry a někdy špatné, tehdy např. k výročí VŘSR. A to bylo utrpení. Od rána máte pokazený den, když to chodíte zkoušet a pak hrát, protože se za to stydíte.

Často mluvíte o svém vztahu k přírodě. Co vás k ní tak přitahuje?

Mám pocit, že v přírodě mám smysl. Když něco zasadím a vyrostе to, prožívám to jako odměnu a zároveň jako závazek, že se budu starat, aby rostlina měla podmínky k prosperitě. A ten zázrak je konkrétní, vidím, cítím vůni a můžu si keř, květinu nebo strom pohladit. Kdežto v naší branži si na nic nesáhnete. I u filmu platí, že v poslední fázi se o něm rozhoduje ve střížně, kde herci vůbec nemají šanci do něčeho mluvit.

Trápí vás i velké ekologické otázky, jako je klimatická krize?

Vnímám to a zajímá mě to. Ale nejsem odborník a vždycky si ráda poslechnu někoho, kdo to vidí globálněji. Člověk se jako laik může zeptat jen na nějakou dílčí věc. Nebo na svou zkušenost. Ale co jsem trochu pochopila z knih o přírodě a co jsem jako člověk z města netušila, je, že příroda má vlastní zákony, specifická pravidla. Jde o fungování vztahů mezi makrokosmem a mikrokosmem. A všichni jsme na tom strašně závislí. My patříme do přírody, ne příroda nám!

Najdete si svůj kousek přírody i tady na Praze 3?

Já žiji na Žižkově asi dvacet let, předtím jsme bydleli na Malé Straně. Když jsme sem přišli, byla pro mě velkým objevem Parukářka. Chodili jsme tam na výlety, byla jsem tím místem naprosto okouzlená, protože tuhle část Žižkova jsem dřív neznala. Z dětství jsem měla Prahu 3 spojenou s návštěvami u babičky, která bydlela na Vinohradech. Pamatuji si, že jako malá holčička jsem zažila na Žižkově původní činžáky s pavlačemi, které byly později zbourané. Myslím, že je to škoda. Kdyby se bývala kvalitně revitalizovala původní zástavba, zachovalo by se specifické kouzlo Žižkova.

I v současnosti se nám Trojka mění před očima. Co na ty změny říkáte?

V minulých Radničních novinách jsem četla o obnově Seifertky a náměstí Jiřího z Lobkovic. To je dobře.

Brzy se začne revitalizovat i náměstí Jiřího z Poděbrad. Vy bydlíte nedaleko, chodíte tam ráda?

Na Jiřáku jsem nadšená z farmářských trhů, to je úžasné. Těší mě i celé to okolí, které tam vzniká: struktura malých restaurací, kavárniček, obchodů... Oblíbila jsem si Antonínovo pekařství, kde mají skvělý ořechový chléb, nebo Rybistro a další podniky. Od té doby, co jsme se sem přistěhovali, pozoruji, jak se Jiřák postupně kultivuje. Hodně oceňuji Infocentrum, které není jen pro turisty, ale má i kulturní přesah, pořádají se tam výstavy. A slouží také lidem, kteří bydlí v okolí. Když jsem si jednou zabouchla dveře a nechala klíče uvnitř, v Infocentru mi sehnali okamžitě zámečníka.

Minulý rok jste se na Trojce zapojila do kampaně na podporu nošení roušek. Máte strach z další vlny epidemie?

Dnes ráno jsem poslouchala zprávy a je to neuvěřitelné, jak opět rostou počty nakažených a hlavně těžkých případů, jak už je zase tolik úmrtí denně... Já mám za sebou třetí očkování Modernou v Nemocnici sv. Kříže a neumím pochopit myšlení lidí, kteří se odmítají očkovat, pakliže k tomu nemají zásadní zdravotní důvod.

Může v tom být nějaká touha lidí po nezávislosti?

No ano, ale nepochopená. Oni si říkají: Jsem svobodný člověk a můžu se sám rozhodovat. Ale i svoboda má přece základní mez: nesmím omezovat svobodu druhých! V tomhle případě dokonce ohrožovat... A nikdo zároveň nesmí ohrožovat mě, to je vzájemné. Tady jde opravdu o život. Prostě není o čem diskutovat.

Těšíte se na Vánoce?

Vánoce mě nejvíc těšily, když byli kluci malí. To je hezké hlavně kvůli dětem. Samotná podstata Vánoc, kouzlo kolem narození Ježíška, sváteční večere, stromeček i příprava na svátky během adventu se mi líbí, to je vymyšlené dobře. Vlastně je to rituál, který dodržují věřící i nevěřící.

Věřila jste někdy, že vám Ježíšek nosí dárky?

Věřila. Já jsem to jako dítě strašně prožívala a věděla jsem, že nesmím zlobit. Chodil k nám i Mikuláš s čertem, toho jsem se bála. Tahle vzpomínka je ve mně opravdu silná. Snad i proto, že ve školce i pak ve škole nám říkali, že žádný Ježíšek neexistuje. Jednou jsme jako škola povinně absolvovali nadílku Dědy Mráze, který nám házel bonbóny. To bylo tak hloupé!

Letos vás na Štědrý den uvidíme v pohádce Jak si nevzít princeznu. Co nám o ní můžete prozradit?

Je to trošičku jiná pohádka. Není to klasika, kdy princ přijde, bojuje s drakem a nakonec získá princeznu. Je to komplikovanější. Navíc princezna jen nečeká, jak to dopadne. My jsme s Ivou Janžurovou a Naděou Konvalinkovou dostaly role tří sudiček. Naděnka je hodná, Iva trošku zmatená a já protivná. Nebo možná ne úplně protivná, ale realistická, tvrdší, zkrátka nohama na zemi.

Co si myslíte o boření stereotypů, například u ženských postav v pohádkách?

Není to lehké a je třeba postupovat citlivě, ne programově a vykonstruovaně. Měla by to být souhra režiséra, scenáristy, herců. Mám ráda, když se téma pojme chytrým způsobem. Ale na druhou stranu role ženy — hlavně jako maminky — je pro život strašně důležitá. To není jen o tom, že vaříte polévky a přebalujete děti, ale je tam ta citová hodnota. Jak v divadle, tak ve filmu záleží na kvalitě hry a scénáře.

Souvisí s Vánocemi i nový film Betlémské světlo, který půjde do kin příští rok na jaře?

Není to doslova vánoční film. Honza Svěrák scénář zkomponoval ze Zdeňkových povídek, spojil je a fungují zde jako několik příběhů, které se vzájemně propojí. Já hraju manželku spisovatele Šejnohy.

Nehrála jste podobnou postavu už ve Vratných lahvích?

Dá se to trochu přirovnat. Akorát jsme zase poskočili o pár let.

Dáváte si novoroční předsevzetí?

Ne. Kdysi jsem měla tu tendenci, ale pak jsem to opustila, protože stejně jsem je nikdy nedokázala naplnit a pak jsem měla na sebe zlost. Takže: Přeji nám všem klidné Vánoce, hodně zdraví! A lepší nový rok.